

PASTÝŘ PASTÝŘŮ

Představme si, že na území přibližně stejně velkém, jako je Liberecký kraj (tedy něco přes 3 000 km²), působí jeden jediný kněz. A lidé je sice na tomto území méně než v onom zmiňovaném Libereckém kraji, ale na druhou stranu žijí rozptýleni vysoko v horách či dole v nížinách. A zkusme se vcítit do toho, že jsme tímto knězem a dojíždíme za všemi lidmi v této obrovské provincii.

Myslíte, že nám slouží moderní a rychlé auto? Omyl, jsme v 19. století a máme k dispozici pouze mulu. Ano, slyšíte dobře – křížence

osla a koně. Pak nás už může jen napadnout, že to musel být neskutečně fyzicky zdatný, obětavý a trpělivý kněz, který toto všechno zvládl. Tento duchovní se jmenoval José Gabriel del Rosario Brochero (1840–1914), žil v Argentíně a loni na podzim (16. října) byl papežem Františkem svatořečen. Možná nám po bližším seznámení s životem svatého Josého Brochera již mnohé věci nebudou připadat jako nemožné či příliš náročné. Bůh nám toho nikdy na naše záda nenaloží víc, než jsme schopni unést!

José Brochero se narodil v Santa Rosa de Rio Primero v provincii Córdoba v Argentíně jako čtvrté z deseti dětí. A protože jeho

rodiče byli zbožní katolíci, nebylo se čemu divit, že rodina Brocherů dala Církvi kněze. José byl vysvěcen na rybáře lidí ve svých šestadvaceti letech, a poněvadž to byl nadaný student, brzy si udělal doktorát z filozofie a stal se prefektem kněžského semináře v biskupském městě Córdoba. Člověk by si řekl – skvělá kariéra na tak mladého kněze. Ale Bůh s ním měl jiné plány.

Ve svých devětadvaceti letech byl jmenován farářem v regionu San Alberto (3 327 km²), kde dnes žije cca 30 000 lidí a odkud to je do hlavního města asi 700 km. Jednalo se o naprosto odlehlou část Argentiny v podhůří And bez silnic, bez škol, bez infrastruktury. Otec Brochero však nezháležel. Během několika let vybudoval kostely, školy a ulice, pracoval na otevření pošt a bank, rovněž i na rozšíření železnice. Skrze duchovní cvičení svatého Ignáce přivedl mnohé k obrácení. V roce 1877 otevřel exerciční dům, v němž přijal víc než čtyřicet tisíc lidí. Začalo se mu říkat „pastýř gaučů“ (gaučové byli místní honáci dobytka) nebo také „ďáblova nejhorší noční můra“. Veškerou svou energii věnoval návštěvování nemocných a potřebných, k nimž přijížděl v sombreru, ponču a na své mule. Sám papež František konstatoval, že „otec José byl přímo cítit svými ovce“. Říkal, když vysluhoval svátosti umírajícím, „běda, jestli by ďábel ukradl tuto duši pro sebe.“

V roce 1908 musel nuceně opustit svou obrovskou farnost, protože se pravděpodobně někde na svých cestách u nemocných nakazil leprou. Neunavitelný a Ježíši vždy věrný pater Brochero zemřel jako zcela slepý 26. ledna 1914 ve Villa del Tránsito (dnes Villa Cura Brochero).

Zdroje
<http://www.katdy.cz/clanky/sedm-statecnych-sedm-svatych.html>
www.kapky.eu/texty/zivotopisy-svatych-katolicke-cirkve/jose-gabriel-del-rosario-brochero-1840-1914-knez-chudych-diane-montagna/
<http://www.catholicnewsagency.com/news/the-tale-of-fr-brochero-gauchos-priest-devils-worst-nightmare-29452/>

Foto: Martin St-Amant - Wikipedia - CC-BY-SA-3.0, Public domain

OTEC BEDŘICH HORÁK

„A nikomu NA ZEMI nedávejte JMÉNO OTEC...“ (MT 23, 9)

Každý z nás máme otce, tatínka. Je pravda, že některý tatínek může být nevlastní, někdo svého tatínka ani nepoznal, ale bez pozemského otce nikdo nemůže být na světě, kromě jediné výjimky, Ježíše Krista. A vy, kteří ministrujete a jste jako doma v katolické církvi, víte, že „otec“ bývá zvykem říkat i knězi, který působí ve vaší farnosti, nebo i kterémukoliv dalšímu, se kterým se setkáte. Proto vás možná zarazí věta, kterou Ježíš vyřkl a kterou také vytahují někteří lidé proti používání oslovení „otče“ ve vztahu k duchovnímu: „Nikomu na zemi nedávejte jméno otec“. Jak to máme chápat?

Vykladači Písma svatého v první řadě radí, že je třeba vidět, jak je zasazena tato věta do většího celku, o čem se hovoří v předchozích a následujících větách. Prvně si máme uvědomit, ke komu Ježíš promlouvá. Na začátku 23. kapitoly máme uvedeno: „Ježíš mluvil k zástupům i ke svým učedníkům“ (v. [verš] 1). Pak musíme vzít v úvahu, koho předkládá jako varovný příklad: hovoří o učitelích Zákona a farizejích (srovnej v. 2). Ježíš upozorňuje, aby se jeho učedníci nechovali jako oni, kteří „všechny své skutky dělají jen proto, aby se ukázali před lidmi“ (v. 5). Mimo jiné, jak říká Ježíš, také „mají rádi pozdravy na ulicích, a když jim lidé říkají mistře“ (v. 7). Proto také si učedníci nemají nechat říkat „mistře“ (v. 8), „učiteli“ (v. 10), ale také ne „otče“.

Pozornému čtenáři neunikne, že v těch dvou ostatních osloveních se jedná o trpný čili pasivní tvar („být nazýván“, „nechat si říkat“ – sám si to vyžadovat), zatímco v tom našem verši 9 se jedná o činnou čili aktivní formu („nazývat“, „dávat jméno“ jinému – říkat mu tak bez ohledu na to, jestli to ten dotyčný vyžaduje). Ale někteří vykladači se kvůli nezvyklému tvaru zájmena v původním řeckém textu kloní k významu stejnému jako u mistra a učitele, tedy „nenechte se nazývat otče“.

Možná si řeknete, že tato změna znění onen problém moc neřeší, ale přece jen nám to může pomoci k pochopení toho, co nám tím Ježíš chce sdělit. Nemáme vyžadovat od lidí, aby nás obdivovali, abychom se nad ně mohli nějakým způsobem vyvýšit a myslet si, kdovíco nejsme. Nemají to dělat zvláště dospělí, kteří si zakládají na svých titulech a nechávají si okázale říkat „inženýre“, „doktore“, „profesore“. Když už jsme mluvili o kněžích, i u nich hrozí, že si budou vynucovat, třeba i jenně, aby je lidé nazývali „důstojný pane“, „monsignore“, „vaše excelence“...

Ježíš uvádí i zdůvodnění, proč se učedníci nemají chovat jako farizejové. Jenom jeden je Otec, kterému to označení a s ním i příslušná pocta, náleží, „a ten je v nebi“. Jenom jeden je Mistr a Učitel, kterému ty tituly s náležitým obdivem patří – Ježíš Kristus. Učedníci jsou si navzájem bratři, kteří si mají navzájem sloužit – právě v tom spočívá velikost učedníka (srovnej v. 11). Ježíši právem náleží to nejvyšší postavení, protože on přišel sloužit s velkou láskou k lidem do té míry, že za nás položil svůj život. Tak nám dal příklad nejvyšší lásky – stal se naším opravdovým Učitelem.

Ale ještě k tomu, co jsme si pověděli na začátku. Pokud by Ježíšův výrok měl platit bez

ohledu na to, co řekl předtím a potom, pak by člověk nemohl nazývat svého tatínka „otec“. Ani bychom nemohli říkat „učitel“ tomu, kdo nás učí ve škole. Aniž by to sám pro sebe vyžadoval nebo si na tom zakládal, učitel je hoden svého označení, pokud řádně odborně a také s pěkným přístupem k žákům předává nejen učební látku, ale také správné hodnoty běžného života. Otec je otcem nejenom tím, že předá život dítěti, ale také zodpovědně, svědomitě a s láskou a trpělivostí doprovází a vychovává toto své dítě. To samé platí pro duchovního otce, který se má také s láskou a hlavně věst k účtě k němu, místo aby ji vyžadoval pro sebe. Tak jak to o sobě píše i sv. Pavel (a toho nemůžeme obviňovat, že by nedodržel Kristovo slovo): „... napomínám vás jako svoje milované děti. Neboť i kdybyste měli na tisíce vychovatelů v křesťanské víře, otců nemáte mnoho. Tím, že jsem vám zvěštoval evangelium, stal jsem se já vaším otcem v Kristu Ježíši“ (1 Kor 4, 14–15).

Otec ušetřuje synovi výprask za výrazně „vylepšené“ pololetní vysvědčení:
 „Věř mi, synu, mě to bolí víc než tebe.“
 „Tak už přestaň, ty přece za nic nemůžeš.“

Paní učitelka se ptá v hodině dějepisu:
 „Kdo z vás si zapamatoval z minulé hodiny, co je to mumie?“
 Hlásí se Matýsek:
 „Prosím, to je naložený faraón v lásku...“
Nezbedův humor 5